

#givlivetvidere

Jeg er en af de få i verden, som har stået op mens mit hjerte sad ved siden af mig

Mia Andrew er 49 år og har sygdommen cystisk fibrose. I 1990 var hun den første danske patient med cystisk fibrose som fik en hjerte- og lungetransplantation på Harefield Hospital i London, fordi man dengang ikke udførte lungetransplantationer i Danmark. Mia har i dag levet 24 år med sit hjerte og lunger og er meget taknemmelig over, at hun selv fik lov til at give livet videre med sit eget hjerte".

Jeg var tidligt bevidst om, at min sygdom havde alvorlige konsekvenser for mig, men jeg har altid haft en stærk tro på, at jeg nok skulle klare mig, på den ene eller anden måde. Da jeg var omkring 20 år, havde jeg haft kroniske bakterier i mine lunger gennem en årrække, og jeg kunne mærke, hvordan min lungefunktion blev ødelagt år for år.

Dengang var erfaringerne med lungetransplantation relativt begrænsende. Man udførte ikke transplantationerne i Danmark og danske patienter blev henvist til England som var et af de førende lande på området. Her transplanterede man dengang lungerne sammen med et nyt hjerte, som en såkaldt blok-transplantation, fordi det forbedrede overlevelsesmulighederne for patienterne. Jeg var tidligt indstillet på, at jeg gerne ville modtage en transplantation - også selv om behandlingen stadig var ny og forbundet med stor risiko, fordi jeg følte, at det var det eneste, der kunne redde mig.

I 1989 var mine lunger så dårlige, så jeg kun kunne overleve, hvis jeg fik nye lunger. Lægerne på Cystisk Fibrose Centret på Rigshospitalet sendte mig til Harefield Hospital i London for at få lavet en transplantationsvurdering. Min kæreste og jeg rejste til London og troede, at vi skulle på et kort besøg derovre. Vi havde kun kendt hinanden i 4 måneder. Han var 18 og jeg var 23 år.

Lægerne på Harefield Hospital konstaterede, at jeg havde akut brug for en lungetransplantation og jeg fik forbud mod at rejse hjem. Det betød, at jeg de følgende 18 måneder var nødt til at bo i London, mens jeg ventede på nye lunger. Min kæreste blev hos mig hele tiden, men ventetiden var hård og stressende. I den sidste tid kunne jeg ikke vende siderne i en avis, eller slå med et raflebæger, når vi spillede yatzy uden at blive forpustet.

I oktober 1990 blev jeg blok-transplanteret med nye lunger og nyt hjerte. Samtidig blev jeg spurgt, om jeg ville donere mit hjerte videre til transplantation på hospitalet, fordi det jo kun var mine lunger der var dårlige, og der var også akut mangel på organer dengang. På det tidspunkt var antallet af transplantationer forholdsvis få på Harefield Hospital, og jeg fandt ud af at mit hjerte var givet til en hollandsk hjertesyg kvinde.

Skæbnen ville, at jeg mødte kvinden et par uger senere, da vi begge ventede på at komme til røngtenkontrol for vores transplantationer. Vi talte ikke sammen, og hun vidste ikke, at det var mit hjerte som slog i hendes bryst. Jeg er nok en af de få personer i denne verden, som har stået op, mens mit hjerte sad ned ved siden af mig. Det var nærmest surrealistisk, men også fantastisk.

Jeg lever stadig sammen med den mand, som tog med mig til London for 26 år siden. Sammen har vi fået en datter, som snart afslutter sin studentereksamen. I de første mange år var mine mål, at se hende vokse op. Nu drømmer jeg om, at få lov til at opleve, at hun stifter familie.

Min hjerte- og lungetransplantation har betydet alt for mig. Det har givet mig livet med min mand og datter, og det har givet mig et hav af oplevelser, som jeg aldrig ville have fået, hvis jeg ikke havde fået muligheden for at blive transplanteret.

8. juni 2015